

DANSK MUSIKFORSKNING I DET 21. ÅRHUNDREDE

SYMPOSIUM

I ANLEDNING AF 50-ÅRET FOR STIFTELSEN AF
DANSK SELSKAB FOR MUSIKFORSKNING

LØRDAG D. 24. APRIL 2004
MUSIKVIDENSKABELIGT INSTITUT, KØBENHAVNS UNIVERSITET

Program

11.00 **Velkomst**

v. Morten Michelsen

11.15-13.00 **Paneldiskussion**

ORGANISATION, STYRING OG FORMIDLING AF DANSK MUSIKFORSKNING

Peter Woetmann Christoffersen (s. 2), Niels Krabbe (s. 5), Charlotte Rørdam Larsen (s. 7), Ansa Lønstrup (s. 9), Martin Knakkegaard (s. 12)

Ordstyrer: Morten Michelsen

13.00-14.00 **Frokost**

14.00-16.00 **Forskningspræsentationer**

FORSKNING I DANSK MUSIKKULTUR I DET 20. ÅRHUNDREDE

Michael Fjeldsøe (s. 16), Erling Kullberg (s. 16), Peder Kaj Pedersen (s. 17), Annemette Kirkegaard (s. 19)

Ordstyrer: [~~Steen K. Nielsen~~] Lisbet Torp

16.30-17.15 **Festforelæsning**

Henrik Glahn:

Christian Ills valgsprog i samtidens digtning og musik (s. 20)

17.15-17.45 **Koncert**

Musikstuderendes Kammerkor under ledelse af Jens Peter Jacobsen.
Værker af Otto Mortensen, Finn Mathiassen, Knud Jeppesen (s. 21)

18.30 **Festmiddag**

Deltagerliste (s. 23)

11.15-13.00 Paneldiskussion

ORGANISATION, STYRING OG FORMIDLING AF DANSK MUSIKFORSKNING

Ordstyrer: Morten Michelsen

Der er på mange måder opbrud i musikforskningen, både fagligt og organisatorisk. Formiddagen vil fokusere på det organisatoriske aspekt. En lang række nye love og bekendtgørelser har ændret eller vil ændre forholdene for universitetsforskere og sektorforskere, og der stilles krav om, at ansatte på konservatorier, CVU'er og andre uddannelsesinstitutioner skal producere forskning. Det er hensigten, at de fem panelister belyser forskellige sider af den nuværende situation og fremsætter tanker for de kommende års forskning og forskningsorganisation. Blandt de centrale emner er organisationsmodeller for dansk musikforskning nu og i fremtiden samt forholdet mellem forskningsplanlægning og -styring og forskningsfrihed, mellem individuel forskning og tvungne forskningsgrupper. Desuden har specielt den ny universitetslov tematiseret spørgsmål om krav til forskningsvolumen (forskeren er sin vægt værd i publicerede artikler?) og forskningsformidling (kravet om at oplyse en bredere offentlighed).

Peter Woetmann Christoffersen (Københavns Universitet):

NYE MULIGHEDER FOR FORSKNINGSORGANISERING PÅ INSTITUTIONER

Jeg er blevet bedt om at sige noget om "nye muligheder". Ærlig talt ved jeg ikke af, at der skulle være opstået muligheder for forskningsorganisation på vores institutioner, som vi ikke har haft adgang til at benytte os af i lang tid, hvad enten det gælder forskningsgrupper, netværk, centerdannelser eller alle slags samarbejder på tværs af lande og institutioner. Man må nok hellere tænke på emnet som "nye udfordringer". Dem bliver der nemlig nok af – ikke mindst inden for de humanistiske fag.

Der kan næppe være tvivl om, at der venter os ringere økonomiske vilkår. Politikere siger hele siden at forskningen skal udvikles og sikres. Det passer nok også. Men det er så godt som sikkert at pengene ikke kommer til at gå til humaniora. På møder om fremtiden regner folk, der er bedre orienteret end jeg er, det for en selvfølge at offentlige midler via forskningsråd og lignende kanaliseres til områder, der nyder større bevågenhed. Samtidig udgør universiteternes grundbevilling til forskning en stadig mindre del af budgetterne. Det vil før eller siden føre til nedskæringer i den tid, som de ansatte har til rådighed til forskning,

hvis da ikke faget kan tiltrække store eksterne bevillinger gennem samarbejde med erhvervslivet – og på det punkt står musikforskningen ikke stærkt.

Som (endnu valgt) leder af et institut med mange forskningsansatte fylder en række nye krav og tiltag meget i min horisont. For blot at nævne nogle få:

Kronestyringen i yderste led (på institutniveau) fører til krav om en nøje forskningsbudgettering med alt hvad det indebærer af opgørelser af tids-, kvadratmeter- og biblioteks- og administrationsforbrug for veldefinerede forskningsprojekter, og derefter kommer en hyppig afrapportering med vurdering af om samfundet får noget igen for pengene.

Der kommer til stadighed øgede krav om evaluering på personniveau, den såkaldte "forskningsvogtning", efter nye, raffinerede, internationale standarder, der (i diskret parentes bemærket) udelukkende egner sig til at måle en medicinsk eller naturvidenskabelig forskningsindsats.

Endelig kommer der en stærk styring via universitetsloven, hvor institutlederen – blødt og behageligt i begyndelsen, men i stadig barskere tone efterhånden som forholdene strammer til – får en betydelig myndighed over den enkelte medarbejders forskningstid og de efter institutsammenlægningerne ganske store enheders ressourcer, som nok skal blive prioriteret, når kravet om succes slår igennem over for den ansatte leder, og besparelserne sætter ind i næste bølge.

Som humanister kan vi formulere os ud af næsten al ting, men over for bureaukratiet med regnearkene er jeg bange for at det ikke vil virke. Bortset fra den radikale løsning, at finde sig noget andet at lave, tror jeg kun på to strategier, som vi skal dyrke sideløbende:

1. At sætte hælene i – og gerne lidt mere højlydt. Vi skal stå fast på retten til forskningsinteresser inden for også de eksotiske, politisk ukorrekte og praktisk uanvendelige emner. Det er ikke en slidt floskel, at det er her de nye ideer og indsigter opstår.
2. Vi skal modtage de nye krav som en udfordring. Man må nok indrømme at enkeltmandsprojekter og villaforskning ikke i samtlige tilfælde har ført til resultater, der har rystet den akademiske verden – for slet ikke at tale om samfundet som sådan. I stedet for at betragte de bureaukratiske krav til forskningen som en plage, kan vi komme dem i forkøbet ved selv at udvikle metoder til samarbejde, som kan udvikle forskningen bedre end topstyring formår.

Jeg forestiller mig at hver institution må reagere ved at udvikle sin egen kultur, en konsensus om hvordan tingene skal foregå og om forholdet mellem ledelse og indflydelse. Hver institution må arbejde frem mod en skarp forskningsstrategi, som er aftalt og afgrænset i forhold til andre institutioners. På grundlag heraf kan handlingsplaner udformes som bl.a. bygger på samarbejde mellem institutionerne. Samtidig bliver det lettere at forsvare forskningsinteresser, hvis de kan defineres som uomgængelige elementer i en større helhed. En form for specialisering vil også kunne udnyttes til hævelse af undervisningens niveau. Her peger studiereformer med undervisning i større moduler også hen mod et langt videre samarbejde mellem lærere i forskellige discipliner og fag, og hermed åbnes også for forskningssamarbejder. Vi skal således også til at tænke os som "underleverandører" til hinanden.

Projekter bør vokse op som resultat af sammenfaldende forskningsinteresser og -planer. De skal beskrives klart med realistiske frister for afrapportering, og man skal lære at betragte beskrivelses- og budgetfasen som anledning til samtaler mellem kolleger og mellem institutioner.

For at være lidt mere konkret: På Musikvidenskabeligt Institut i København har vi længe arbejdet ud fra en forskningsprofil og ud fra en fælles forståelse, der ser instituttet som en partner for andre institutioner, bl.a. med en specialisering i musikforskningens historiske, æstetiske og teoretiske sider som kan stilles til rådighed for fagudvikling på Københavns konservatorier og på Danmarks Pædagogiske Universitet. Med det sidstnævnte er samarbejdet i fuld gang. Samtidig oplever vi en form for naturlig konvergens i de emner som de ansatte forskere arbejder med. Det skal udvikles i den nærmeste fremtid med henblik på hvordan vi udvikler egentlige handlingsplaner, der kan balancere vores indsats i henholdsvis individuelle og gruppeprojekter – de sidste meget gerne på tværs af institutioner og indfaldsvinkler, og måske i samarbejde med eksterne sponsorer.

En opsummering i slagord: Fastholdelse af kerne og tradition. En grad af specialisering og skærpelse af profil. Åbning mod samarbejder på tværs af institutioner, fag og specialer.

Og skulle det gå så galt at dansk musikforskning næsten bliver nedlagt, og der af de mange stillinger i 1960'erne og 1970'erne kun bliver en lille afdeling tilbage et eller andet sted med en enkelt professor, en lektor og et par timelærere, så kan det jo være at den danske musikforskning igen får et stort internationalt ry som på Knud Jeppesens og Jens Peter Larsens tid.

Niels Krabbe (Det Kongelige Bibliotek):

FORSKNINGSSTYRING

Efterfølgende bemærkninger om forskningsstyring (det til mig opgivne emne) vedrører alene forskningsstyringen på det Kongelige Bibliotek (i det følgende KB). Bemærkningerne om forskningsstyringen kan dog bedst indarbejdes i en almindelig redegørelse for KB's forskning, forskningspolitik og forsknings-volumen.

En helt aktuel baggrund for en sådan redegørelse er den omfattende Forskningsevaluering af KB's forskning i årene 1998-2002 med tilhørende anbefalinger, som på Kulturministeriets foranledning blev udarbejdet i efteråret 2003 af et eksternt evalueringspanel på linje med de evalueringer der har fundet sted eller vil finde sted på ministeriets øvrige store institutioner med indlagt forskning. Rapporten er af KB publiceret i marts 2004 og kan rekvireres.

Forskning som aktivitet ved KB er fastlagt ved Lov nr. 224 af 27. marts 1996 "om forskning ved arkiver, biblioteker, museer m.v.", hvori det i § 1 hedder, at loven gælder for "institutioner under Kulturministeriet, hvor forskning er en væsentlig forudsætning for varetagelsen af institutionens hovedopgave". På den baggrund kan man nok mene at en bevillingsandel til forskning på ca. 2 % af de samlede finanslovsressourcer er yderst beskedent – også mere beskedent end hvad der gives til visse andre KULT-institutioner; hertil skal dog lægges de meget betydelige eksterne forskningsressourcer, som biblioteket tiltrækker og som giver en væsentlig forøgelse af forskningsvolumenet.

De seneste nedskæringer af KB's forskningsressourcer har skærpet kravet til styring. Denne styring, der i høj grad foregår bottom-down, udmønter sig i KB's forskningsplan (<http://www.kb.dk/kb/dept/fko/foa/forskningsplan>), som i den konkrete sammenhæng først og fremmest påkalder sig interesse i kraft af dens udmelding om satsningsområder, alle knyttet til nationalsamlingerne.

Musik indgår i forskningsplanen som et af i alt fem satsningsområder med følgende ordlyd:

Musik- og teatervidenskab. Her er allerede satset særlig kraftigt både med hensyn til ansættelser, den store Carl Nielsen-Udgave og tilknyttede projekter. Tillige ved accession af store nye samlinger.

[Disse satsningsområder vil blive nærmere præciseret og uddybet i min fremlægning på seminaret].

I forhold til forskningsplan, rettigheder og forpligtelser for de involverede forskere skelnes ikke mellem finanslovsfinansieret og eksternt finansieret forskning; enhver forsker ved KB, ansat eller domicileret, er principielt underlagt samme vilkår, når det drejer sig om forskningsdelen af vedkommendes arbejde.

Formelt foregår den pålagte afrapportering til forskningschefen, som refererer direkte til direktøren; i praksis spiller dog også lederne af de faglige afdelinger – in casu undertegnede – en rolle som fagligt modspil og undertiden også igangsætter (hvortil for musiks vedkommende gælder helt specielle forhold for Carl Nielsen Udgiven). En sådant tostrengt styring indeholde på papiret kimen til en konflikt, men giver i praksis ingen problemer.

På seminaret vil jeg gå nærmere ind på den i indledningen omtalte eksterne evalueringsrapport og herunder specielt trække frem hvad der her siges om musiks stilling i KB's forsknings-landskab.

Her blot i stikordsform nogle ganske få hovedpunkter fra rapportens konkluderende kapitel – alt sammen naturligvis vedrørende evalueringsperioden 1998-2002:

- KB's forskning er fuldt ud på niveau med universitetsforskningen
- KB's forskningsmiljø er tæt på den absolut minimale størrelse
- Biblioteksrelevant forskning tjener til at sikre den kvalificerede drift af et moderne nationalbibliotek
- Produktiviteten ligger i underkanten i forhold til produktiviteten på universiteterne (KB: 5 publikationer pr. forskningsårsværk uvægtet; 11 publikationer pr. forskningsårsværk vægtet)
- Forskningsbegrebet opleves ikke ganske klart af alle involverede parter og trænger til løbende præcisering (nærmere om Carl Nielsen Udgiven som *forskning* ved den mundtlige fremlæggelse).

Blandt evalueringspanelets anbefalinger skal nævnes:

- Specifikation af forskningsbegrebet
- Tættere dialog mellem ledelsen og forskerne om prioriteringer og forskningsplaner
- Synliggørelse af strategi for domicilering af projekter
- Prioritering af forhøjelse af den enkelte forskers "forskningskvote" fra de nuværende 25 %.

Charlotte Rørdam-Larsen (Aarhus Universitet):

LANGSIGTEDE PERSPEKTIVER FOR ENKELTSTÅENDE FORSKNINGSPROJEKTER

Jeg er blevet bedt om at forholde mig til emnet *langsigtede perspektiver for enkeltstående forskningsprojekter*. Som jeg læser titlen, rummer den i sig selv forskellige mulige tilgangsvinkler, og det er dem, jeg vil tage som udgangspunkt i oplægget:

SET FRA DEN ENKELTE FORSKER

Enkeltstående forskningsprojekter er vel, hvad man overordnet har forbundet med humanistisk forskning, som den bliver udfoldet inden for humaniora. Det er måden at starte sin forskningsmæssige karriere på: speciale, magisterkonferens og ph.d. har alle båret præg af denne forståelse af forskningspraksis.

Set fra "gulvet" kan man konstatere, at der kan ligge en meget god beskrivelse i titlen her: Langsigtede perspektiver for enkeltstående forskningsprojekter. Kan det næsten lyde mere isoleret? Man ser for sig en forsker med sygelig kulør, siddende helt alene med næsen i bøgerne år efter år: En enkeltstående forsker er individualiseret – og forskningsperspektiverne er langvarige. De er bl.a. langvarige, fordi han ikke er blevet færdig med projektet inden for den tid han havde – og nu skal der undervises ved siden af, eller der skal arkiveres noget mere. Set fra neden er der mange problemer i den enkeltes stående forskning. Den ligger som et pres på den enkelte forsker i det øjeblik, der undervises for meget, den må nogle gange lægges til side, for at andre mere presserende opgaver kan blive løst. Den repræsenterer ofte en ægte interesse. Det er her, den enkelte forsker får lejlighed til at slå sig løs med sine egne interesser – og det er det, der er argumentationen for den forholdsvis ringe løn. Set fra den enkeltes synsvinkel, ligger der både en frihed og en ufrihed i de enkeltstående forskningsprojekter. Og det dilemma, jeg ovenfor har beskrevet, bliver ikke mindre med de stadige udmeldinger om mere forskningskontrol.

SET FRA FORSKNINGSRÅDENE/FORSKNINGSLEDELSEN

Her betyder titlen imidlertid noget helt andet: Hvad er de langsigtede perspektiver for forskningsrådene i forhold til de enkeltstående forskningsprojekter. Kommer der egentlig nok ud af det, og hvad er deres berettigelse. Vi ser en stadig satsning på netværk og på større projek-

ter, som man skal deltage i. Dette har bestemt fordele, men der er også ulemper forbundet med det. Forskningsrådene har i mange år haft rammeprogrammer, som man har bevilget enkeltstående projekter indenfor, ligesom flere og flere institutioner gerne vil profilere sig ved hjælp af deres forskning, og opstiller rammer og laver nye institut-sammensmeltninger for at imødekomme en sådan toning.

Fordelen ved at arbejde inden for et institut, inden for rammer eller i netværk er forskningsudvekslingen. Det kræver store ledelsesmæssige evner at fastholde en forpligtethed, hvis rammerne er løse eller hvis netværkene er for store, eller hvis de involverede institutioner er forskellige. På den anden side er dette vejen til, at de enkeltstående forskningsprojekter kan sikres nye input.

Jeg vil komme ind på, hvad denne problematik betyder i forhold til den enkeltes valg af emne.

MUSIKFORSKNINGENS LANGSIGTEDE UDFORDRING

Musikforskningen har i høj grad været kendetegnet af enkeltstående forskningsprojekter. Dette gælder både emner, men også tværinstitutionelt har det knebet at få samarbejder i gang om forskning. Imidlertid er nye tiltag ved at bide sig fast. Dette gælder samarbejdet mellem DPU og KU, det gælder større udveksling med konservatorierne og det gælder de sammenlægninger, der finder sted af fag på universiteterne. Den megen snak om kernefaglighed er udtryk for, at musikfaget flytter sit fokus. Hvordan og vil det komme til at præge de enkeltstående forskningsprojekter? Det er helt givet, at der ligger en hel masse områder og emner, der venter her. Den store udfordring er imidlertid også, hvordan vi får synliggjort musikforskningen. Der er noget mærkelig i, at det store forbrug af musik ikke afspejles tydeligere i interessen for, hvad musikforskere har at sige om musikken. Det er som om musik på én gang oversvømmer os, og på en gang forsvinder.

Har vi musikforskere – enkeltfaglige eller ej – en langsigtet berettigelse – eller en kortsigtet beskæftigelse?

Ovenstående er de tre tilgange jeg vil anvende i forhold til mit emne. Jeg håber de sammen med de øvrige indlæg vil kunne inspirere til en indholdsrig debat

Ansa Lønstrup (Aarhus Universitet):
STRATEGIER I MUSIKFORSKNINGEN

Mit indlæg er primært baseret på flg. forudsætninger: min deltagelse i et større humanistisk, tværfagligt forskningsprojekt 1993-98, mit medlemskab af Statens Humanistiske Forskningsråd i perioden 1998-2004 samt mit medlemskab af Statens Musikråd i 1999-2003. Endelig er det også præget af min særlige dobbelte ansættelsesform på tidl. Musikvidenskabeligt Institut (nu Afdeling for Musikvidenskab) og Æstetik og Kultur – Center for Tvææstetiske Studier (nu Afdeling for Æstetik og Kultur – Center for Tvææstetiske Studier), AU.

Min erfaring med den musikforskning, jeg har mødt i form af ansøgninger i SHF-regi, kan kort sammenfattes i følgende:

1. Et lille, stabilt ansøgningstal på 11-12 ansøgninger pr. år, hvoraf 95% har været individuelle projekter (ph.d., postdoc, frikøb). 3 (4) større projektansøgninger med flere deltagere og over 2 mill., heraf 2 imødekommet med bevillinger.
2. Ca. 25% af ansøgningerne er blevet bedømt kvalificeret i forhold til SHF's kvalitetskrav (se www.forsk.dk/SHF).
3. En tendens til stigende tværvideenskabelighed i ansøgningerne, heraf bevilling til to sådanne netværk. En tendens til stigende teoretisk opgradering af ansøgningerne. Emnemæssig meget stor spredning/dækning, men med størst tyngde i musikhistoriske eller historiografiske problemstillinger.
4. Fravær eller kun sporadisk tilstedeværelse af en egentlig strategisk tænkning eller forskningsmæssig, videnskabelig metarefleksion i ansøgningerne.
5. Forholdsvis få ansøgninger om publikationsstøtte.

Når de ovennævnte karakteristikker kombineres med den aktuelt skærpede og forstærkede, men efterhånden mangeårige kritiske omtale af humaniora som arrogant, ubrugelig og usynlig, kan humanistisk og især musikvidenskabelig forskning blive særdeles trængt – ikke kun op i en krog, men måske helt og aldeles ud i mørket. Jeg vil vurdere, at vores eneste chance er at gå ind i en selvkritisk og konstruktiv proces, hvor vi finder ud af, hvad musikvidenskabelig forskning kan være, hvad den kan i sig selv (til forskel fra anden forskning) og hvad den kan sammen med anden humanistisk eller ikke-humanistisk forskning sammen med

musiklivet, musikkulturen og sammen med undervisning og uddannelse. Vi bliver nødt til at øve os i flere vanskelige dobbeltgreb: på én gang at forsvare musikvidenskabens særheder som smådrifts- og individualismekaraktistikken, forskningsgenstandens placering i det lydlige domæne, de særlige ontologisk-repræsentationelle problemstillinger forbundet med musik og lyd m.fl. – og samtidig at ryste op med nogle større og mere tværgående, brede samfundsrelevante strategier og perspektiver for musikvidenskabelig (og humanistisk) forskning. På én gang at fastholde grundforskningen som den vigtigste og samtidig gå ind i og bedrive "anvendt forskning" – det sidste forstået som forskning, hvis brug og karakter defineres i en stadig dialog med mulige "af-tagere", "allierede" og interessefællesskaber.

I SHF har vi øvet os i dette i nogle år. I strategiplan 2003-2007: "Humanistisk forskning. En nødvendighed" (se ligeledes www.forsk.dk/SHF) blev det til tre overskrifter: Globalisering, Det rummelige samfund, Udviklingen af vidensamfundet. Under Globalisering findes et lille musikvidenskabeligt fingeraftryk vedr. vor tids musik- og lydrum (soundscapes) og behovet for udforskningen af disse.

Siden 1. januar 2004, hvor de seks "gamle" forskningsråd er blevet en del af en ny forskningsrådgivende struktur med et overliggende Det Frie Forskningsråd (1 humanistisk medlem) og et dertil parallelt Det Strategiske Forskningsråd (ingen fra humaniora) er den strategiske dimension imidlertid blevet taget ud af de (nuværende) seks forskningsråd.

SHF har dog valgt – i overensstemmelse med den ny lov – at tage initiativ til udarbejdelsen af 6 såkaldte temarapporter, som vi mener kan være centrale for fremtidig satsning for humanistisk forskning og som publiceres og diskuteres på et SHF-temamøde den 18. maj 2004. Rapporternes titler er flg.:

1. Humanistisk viden i et vidensamfund.
2. Kulturens fremtid: Æstetik uden grænser.
3. Læring – kultur og subjektivitet.
4. Religion – kultur – demokrati.
5. Humanistisk naturforskning.
6. Dansk sprogteknologi.

Umiddelbart er det oplagt for musikvidenskabelig forskning at relatere sig til 2. Kulturens fremtid. Æstetik uden grænser, der om noget karakteriserer musikkens felt i dag. Rapporten er da også initieret af SHF's æstetiske faggruppe: musikvidenskab, litteratur- og teatervidenskab,

kunst- og arkitekturvidenskab samt medievidenskab, hvis gruppering kan ses parallelt på de humanistiske fakulteters organisering i disse år. Dernæst kan det ligesåvel være oplagt for f.eks. den pædagogisk-didaktiske eller den musikterapeutiske del af musikforskningen at relatere sig til 3. Læring – kultur og subjektivitet eller til 1. Humanistisk viden i et vidensamfund. Eller hvorfor ikke også 4. Religion – kultur – demokrati (for forskningen i etniske minoriteters musikkulturer)?

Musikforskningens aktuelle bredde er så stor, at vi oplagt kan orientere og bevæge os i mange retninger, ja faktisk er der et stort behov for os i mange forskellige faglige kontekster og problemkomplekser. Det vanskelige kan blive på én gang at kunne fastholde vores særlighed og forskningsfaglige identitet og samtidig at kunne gå ind i fagligt (substantielt) sammensatte og "urene", ikke-musikalske samarbejder.

I mange, mange år har musikforskningen brugt næsten al sit krudt på at betone, at musik og musikforskning er noget helt særligt: erkendelsesmæssigt, diskursivt, (bevillings)-behovsmæssigt, uddannelsespolitisk, didaktisk. Det har der været vældig gode grunde til at gøre. Måske skulle vi nu kaste os ud i den store strategiske formidlingsopgave, det også vil være for musikforskere at arbejde sammen – også med andre forskningstraditioner, andre fagidentiteter, andre diskurser, andre instanser. Lad os kalde det et frivilligt, strategisk valg, hvis formål er synlighed, gennemslag og overlevelse.

Martin Knakkegaard (Aalborg Universitet):

FORSKNINGSFORMIDLING

Et svært og sammensat spørgsmål som jeg bestemt ikke føler mig særlig kvalificeret til at forholde mig til, bl.a. fordi jeg i udgangspunktet finder, at musikforskningen er plaget af grumme kompatibilitetsproblemer i forhold til både input og output, og derfor ikke ser mig i stand til udelukkende at forholde mig til formidlingen, tværtimod.

Umiddelbart tænker man med forskningsformidling vel blot på, hvordan forskning kan og skal formidles? – og det spørgsmål kan for så vidt besvares relativt enkelt som et spørgsmål om form, men der dukker lynhurtigt andre og betydeligt sværere spørgsmål op: En slags potenserede hvem, hvad, hvor eller rettere hvorfor spørgsmål – der hver for sig også er sammensatte: 'Hvem' rummer spørgsmålene 'fra hvem' og 'til hvem'; 'hvad' spørger til forskningsindhold og -emnekredse samt til forskningstraditioner og for så vidt også til formidlingsformer; mens endelig 'hvorfor' spørger til forskningens omsætning og anvendelse – et spørgsmål, der med universitetsreformen pludseligt er blevet stærkt accentueret. Det har faktisk fået en så prominent status at det kort kan besvares med: fordi den skal formidles.

Spørgsmålet 'fra hvem' – dvs. om hvem der forsker, vil jeg tillade mig at besvare med det helt ufyldstgørende: det gør de universitetsansatte og personer med tilknytning til universiteterne – velvidende at det langt fra er sandheden. Herom senere.

Mht. 'til hvem' er det straks en anden sag: Den nye universitetslov, der trådte i kraft sidste år, indebærer helt nye vilkår for universitetsmusikfaget og for dets forskning. På en måde kan man sige at det netop er formidlingen, i videste forstand, der fokuseres på: Allerede formålsparagraffens (§2) stk. 1 stiller krav om at "... udbrede kendskab til videnskabens metoder og resultater." Og selvom stk. 2 stadfæster universiteternes forskningsfrihed, kræver stk. 3 at universiteterne skal "... samarbejde med det omgivende samfund ..." og at dets "... forsknings- og uddannelsesresultater skal bidrage til at fremme vækst, velfærd og udvikling i samfundet" samt "... udveksle viden og kompetencer med det omgivende samfund..." Endelig slår det afsluttende stk. 4 fast, at "Universitetet skal medvirke til at sikre, at den nyeste viden inden for relevante fagområder gøres tilgængelig for videregående uddannelser uden forskning."

Man kan hævde, at hvor musikforskningen tidligere har søgt sin grundlovsinstans inden for egne rammer og traditioner skal den nu

søge den uden for faget i snæver forstand: og også, at der – netop derfor – nu stilles eksplicite krav om relevans og om formidling: vi snakker mao. om nytte- og brugsværdi – eller strengt taget om 'hvad' men så sandelig også om 'til hvem'.

Historisk har musikforskningen i høj grad fulgt en 'introvert' praksis, hvor forskningsresultater både oparbejdes og formidles indadtil og i princippet først eksternaliseres med de uddannede kandidaters virke uden for universitetsmiljøet – men ved siden heraf ideelt set naturligvis også i særlige forskningspublikationer. Det generative moment inden for forskningen har imidlertid stort set udelukkende været sat ved den forskel momentet gør i denne på sin vis lukkede verden og ikke i forhold til den – mulige – forskel, den pågældende forskning gør eller kan gøre for eller i omverdenen. Det kan den altså ikke længere og heri består formentlig den mest ømtålelige problemstilling, der træder frem med den nye universitetslov og i det hele taget med det paradigmeskifte, vi efterhånden har befundet os i ganske længe. Problemstillingen er ømtåelig af i hvert fald to grunde: dels har forskningen inden for musikfaget traditionelt beskæftiget sig med problemstillinger, der kun har ringe eller ingen umiddelbar relevans for samfundet, dels forekommer det, at vilkårene for at relevans-relatere disse problemstillinger og deres resultater vil være betydeligt reducerede med den nye gymnasireforms ikrafttræden i 2005.

Den samfundsmæssige relevans forskningsoutputtet måtte have haft er som sagt blevet omsat gennem kvalificeringen af de kandidater, der uddannes ved institutterne. Og uden at ville se bort fra de kandidater, der virker andre steder, har netop gymnasieskolen udgjort den mest dominerende eksterne reference for universitetsmusikfaget. Kandidaterne har her varetaget formidlingen af musikken – og musikforskningen – som del af det ideologiske uddannelsesprojekt, hvor studenter gennem den kvalificerede undervisning indføres og opdrages i den borgerlige kultur og dens værdinormer. Kort sagt i det traditionelle dannelsesideal.

Imidlertid er dette dannelsesideal nu sat i skyggen af tidens dominerende ræsonnement: at aktiviteter skal kunne betale sig, meriteres, og de skal, med et af de senere års honnør-ord, være kompetenceudviklende.

Med gymnasireformen har dette i praksis udmøntet sig i, at musik nu skal indgå i mangeartede arrangerede ægteskaber for overhovedet at opretholde sin tilstedeværelse. Denne vilkårsændring kalder i sig selv på ændringer i institutternes forskningsfokus, idet institutterne

generelt skal leve op til lovkravene og således specifikt også må bidrage med nye metoder og resultater til gymnasieskolen. Det er nye og på sin vis meget konkrete betingelser, som jeg tror institutterne umiddelbart har meget svært ved at leve op til. Traditionelt har institutterne kun i beskeden grad satset på at levere andet end kandidater til gymnasiet, og det er karakteristisk, at det gennem mange år fortrinsvis har været gymnasieskolens egne folk, der har udviklet og vedligeholdt den "nødvendige", gymnasierelevante normative forskning. Endelig vil det være forkert at se bort fra det andet spørgsmål, der lurder i kulissen i konsekvens af gymnasireformen: hvem skal forskningen (i medfør af universitetsloven) henvende sig til, hvis gymnasie musikfaget reduceres så kraftigt som nogle frygter – og hvordan skal der så formidles? Det er umiddelbart ikke så let at besvare og jeg skal heller ikke forsøge her, men det ændrer ikke spørgsmålet om 'hvad':

I praksis kan man sige, at musikforskningen generelt har – haft – som mål at tilvejebringe begreber og rammer til forståelse og formidling af musikalske fænomener i det hele taget. Dette forhold gælder uanset om der sigtes til opretholdelsen og videreførelsen af forskningstraditionen eller til musikformidlingsammenhænge.

Traditionelt har beskæftigelsen med musik haft det historiske i centrum – et i sig selv ganske tankevækkende forhold, hvis konsekvens bl.a. synes at have været, at man har sat sig mellem to eller flere stole i forsøgene på at forfægte en selvstændig, langt hen generativ musik-historieopfattelse.

Ved siden og til dels også i forlængelse heraf er fagets normative potentialer kommet til at spille en betydelig rolle både i dets selvforståelse og i dets eksterne omsætning, og det har placeret det i en næsten håbløs epistemologisk position, fordi forventningen om det normative har afsat sig som et imperativ – et imperativ som det for forskningen i mange musikformer og -traditioner er meget vanskeligt for ikke at sige umuligt at komme meningsfuldt – dvs. udbyttegivende – i møde.

Formidlingen af forskning, der ligger i forlængelse – og netop det! – af denne skitserede praksis, har vel umiddelbart næppe behov for andre formidlingskanaler eller -former, end dem, vi har i dag. Men inddrages spørgsmålet om, hvordan nutidens relevanskrav opfyldes for et fag, som har ladet det historiske perspektiv indtage den centrale rolle og hvor forskningen inden for særlige epokers og traditioners stilistik – og de normer, der har kunnet blotlægges inden for disse – næsten har været altdominerende, stiller tingene sig formentlig noget anderledes.

Det er kort sagt svært for ikke at sige umuligt at forholde sig til mange af samtidens musikformer i et musikhistorisk perspektiv.

Et eksempel, der på samme tid har stor aktualitet og stort set ingen plads i dansk forskning: musikken i computerspil. Computerspilmusik er i dag den største indtjeningskilde i engelsk musik, og det er en musikform, der i følge sagens natur præger nutidens briters "musik-socialisering". Over for denne musikform siger det sig selv, at hverken de metoder, faget har oparbejdet, eller dets gængse formidlingsformer er adækvate. Her må en anden faglighed og andre formidlingsformer til. For det første må emnet behandles diskursivt. Lige så lidt som filmmusikken kan forstås uden for filmens univers går det heller ikke at forvente meningsfulde svar om computerspilmusikken, hvis den rives ud af kontekst. Hele 'computerspilsuniverset' må mao. med. For det andet er de traditionelle formidlingsværktøjer inadækvate. Uanset om der tænkes på live-formidling eller publicering kommer man ikke langt med klaver, node, tekst eller tavle, materialet – analyser, konkretiseringer, spilsekvenser osv. – må eksponeres i samlet form – dvs. elektronisk, for det er det, der er mediet.

I det hele taget må den diskursive forskning og formidling fremmes. Men straks det er sagt må man spørge, om der egentlig er noget nyt i det? Næppe! For er det ikke netop kravet om diskurs, der internt har placeret musikhistorien så centralt i faget? Musikhistorien er en konstruktion og det empiriske grundlag, den forekommer at hvile på, et udtryk for en kompleks idiosynkratisk, fagkonstituerende og -præserverende selektion. Man kan således hævde at der er tale om en diakron diskurs, men også, at netop dét i dag er fagets akilleshæl, fordi konstruktionen musikhistorien ikke sikrer relevans i det moderne samfund. Den musikhistoriske tilgang er generelt ikke en legitim 'relevans-generator' – kun for fagfolk. Og da det ikke kan være hensigten at gøre musikfagfolk af enhver som musikforskningen henvender sig – dvs. formidles – til, er det ikke meningsfuldt at fastholde musikhistorien som det musikfaglige paradigme per se. Det musikhistoriske ræsonnement er internt i faget nærmest at forstå som en slags ahistorisk, virtuel hitliste, hvis værkudvalg imidlertid aldrig har optrådt på en sådan. Det har derimod store del af den musik vi er forpligtet til at forholde os til i synkrone diskurser.

14.00-16.00 Forskningspræsentationer

FORSKNING I DANSK MUSIKKULTUR I DET 20. ÅRHUNDREDE

Ordstyrer: [~~Steen K. Nielsen~~] Lisbet Torp

I de seneste år er interessen for forskning i dansk musikkultur i det 20. århundrede øget betragteligt. Monografier om kortere eller længere perioder er udgivet eller under udgivelse, og forskningen har også taget alternative musikkulturer og genrer op til overvejelse. Carl Nielsen-udgivelsen står som det helt store udgivelses- og forskningsprojekt, men også Rued Langgaard er ved at blive udgivet. Hensigten med eftermiddagens program er at belyse nogle af de centrale spørgsmål, som er opstået i forbindelse med interessen for dansk musikkultur i det 20. århundrede.

Michael Fjeldsøe (Københavns Universitet):

KULTURRADIKALISMENS MUSIK

Hvad er kulturradikalismens musik og hvordan får man hold på kulturradikalismen som musikhistoriker? Mit oplæg vil diskutere, hvordan man kan afgrænse og bestemme kulturradikalismens musik ud fra kriterier, der tager udgangspunkt i musikkulturen. Den gængse opfattelse er i høj grad defineret af litteratur, og selv om den ubestrideligt indfanger nogle væsentlige musikalske træk, så er den også misvisende og enøjet i sin stærke betoning af teksten og synkopen som definerende for kulturradikal musik. Min opfattelse er, at de konstituerende træk for en kulturradikal musik skal findes i et samspil af musikalske og musikkulturelle faktorer, som kan sammenfattes i tesen om at kulturradikal musik er musik, der på en gang søger at være kunstnerisk moderne og samfundsmæssigt relevant. Det er de stilistisk meget forskellige svar på denne problemstilling, der udgør den kulturradikale musik. Oplægget vil tage udgangspunkt i mit aktuelle arbejde med at skrive en monografi om emnet.

Erling Kullberg (Aarhus Universitet):

NYE TONER I DANMARK

— DANSK MUSIK OG MUSIKDEBAT I 1960'ERNE

“Gøgl, Charlataneri og ulyd!” – hed det bl.a. om den ny kompositions-musik i 60'erne hvor holdninger, normer og levevilkår forandredes med større hast og radikalitet end før set – ikke mindst i de kunstneriske miljøer i Danmark. Bølgerne i den kulturelle debat gik ofte højt. Perioden fra 1955-1965 var en tid hvor velfærdssamfundet blev til, men også en tid der bragte afgørende forandringer i det danske ny-musik-miljø. Det var her den internationale modernismes bølger – noget sent, men ubønhørligt – brød igennem de ellers velbefæstede danske digere og forårsagede anfægtelse, debat og kampgny.

Bogen handler i meget høj grad om de tre komponister Ib Nørholm, Per Nørgård og Pelle Gudmundsen-Holmgreen som nu i et halvt århundrede har stået som den ny danske musiks frontfigurer. I 60'erne var det netop i og omkring deres virksomhed at de nye ting fik betydning. Alle de andre der skrev nyorienteret musik i 60'erne er dog også med, og der bringes værkbeskrivelser af langt de fleste nyorienterede musikværker fra tiden.

Indlægget vil bl.a. diskutere problemer mht. stofflig afgrænsning. Bogen forsøger således at være temmelig solidt dækkende for så vidt angår den nyorienterede musik, hvilket samtidig betyder at ingen af værkbeskrivelserne har karakter af dybdegående analyser. For i det mindste at antyde omridset af det samlede billede af musikken i 60'erne er de ikke-nyorienterede komponister også omtalt, omend i meget summarisk form.

Bogen forsøger også at medtage en mere alment kulturhistorisk vinkel og ser nærmere på generelle nye trends i kunsten såsom attituderelativisme, konkretisme og systemkunst og skildrer de ofte ophidsede debatter omkring Fluxus, Statens Kunstfond og Radioens musikpolitik.

Peder Kaj Pedersen (Aalborg Universitet):

BERNHARD CHRISTENSEN I DANSK MUSIKKULTUR

Bernhard Christensen døde d. 20. marts i en alder af 98 år. Han var virksom og produktiv som komponist i et usædvanligt langt tidsrum, fra debuten i 1930 til den sidste offentlige uopførelse i 1995. Samtidig blev hans produktion og virkefelt præget af en usædvanlig diversitet, og det har nok været den største udfordring for mit Bernhard Christensen-projekt at få greb om denne diversitet i dens fulde udstrækning.

Hans tidligste værker – for en dels vedkommende relativt inter-
imistiske forsøg, der kraftigt anfægtede det musikalske værkbegreb –
udforskede idiomer fra orientalsk musik. Han havde imidlertid også
gehør for tidens populærmusik, opdagede jazzen i dens mere genuine
former og blev hurtigt en af de fremmeste danske jazz-komponister og
-arrangører. Han arbejdede med jazzidiomer også i større kunstmusikal-
ske former, f.eks. i balletmusik og i solokoncerter, og forenede disse
idiomer både med en rytmisk vitalitet af mere samtidseuropæisk til-
snit, i nogle tilfælde endda med en lyrisk – næsten en dansk – tone.
Som formentlig den første i verden så han jazzens muligheder i forhold
til de ideer om musikopdragelse og musikpædagogik, der blev intenst
debatteret og praktiseret i årene omkring 1930, og hans praktiske ar-
bejde resulterede, som det er velbekendt, i amatørmusik på jazzgrund-
lag, de såkaldte jazzoratorier, der fik et enormt gennemslag og har
stået sig i årtier efter deres fremkomst, selv om Bernhard Christensens
egen musikpædagogik hurtigt gik andre, mindre spektakulære veje i en
søgen efter hvad man kunne kalde musikkulturelle fundamenter.

De kulturradikale (som de senere blev betegnet) fik øje på ham,
han udfoldede i viser og i den omstridte Danmarksfilm sammen med
Poul Henningsen den forening af jazz, dansk sprog og danske billeder,
som er noget af det unikke i hans produktion, og han komponerede
balletmusik og anden teatermusik sammen med Kjeld Abell.

Allerede inden da havde laubianerne opdaget ham. Han studerede
musikvidenskab, men uddannede sig samtidig som organist og blev fra
eksamensbordet i 1929 ansat som assistent for Mogens Wøldike ved
Christiansborg Slotskirke, mens han i 1945 afløste Jens Peter Larsen
som organist i Vangede Kirke. Da han i 1950'erne på opfordring begyndte
at publicere kirkemusik, orgelkoraler, koralforspil og salmer, var det
på renlivet Laub-grundlag. Han beherskede den fra 1950'erne ganske
forkætrede "kirkestil" mere end nogen anden. Han er repræsenteret
med 6 melodier i Koralbog til Den danske Salmebog (2003), men det er

ikke ham, der leverer bidrag til importen i kirkemusikken af "rytmisk musik", selv om det var ham selv der udmøntede dette danske særbegreb allerede midt i 1930'erne.

Bernhard Christensens blev efter 1945 af musikkritikken så at sige skrevet ud af kunstmusikken, i 1950'erne var han også blevet skrevet ud af musikhistorien, eller rettere over i den, som et fortidigt fænomen, mens der i jazzkredse var blevet gjort op med hans og samarbejdspartneren Sven Møller Kristensens jazzsyn. Set i modernistisk optik var der dømt "neoklassik" over hans musik, og generelt var besværlighederne med de musikvidenskabelige kategorier i forhold til en profil som hans ganske tydelige i 1970'erne, da jeg begyndte at interessere mig for den. Var han en neoklassiker, der burde holde op med at komponere, var han en "seriøs" komponist, endda en kirkemusiker, der i en slags dobbeltliv også dyrkede det med jazzen, og var overbærenhed med denne side af hans virke en gyldig måde at se det på. Jeg vil i mit foredrag belyse nogle af de metodiske problemer og refleksioner, jeg har været igennem undervejs til det billede af Bernhard Christensen i dansk musikkultur, som jeg nu mener kan tegnes.

Annemette Kirkegaard (Københavns Universitet):

DANSK ROCKKULTUR: IDENTITET I MUSIKETNOLOGISK BELYSNING

I forbindelse med min deltagelse i forskningsprojektet Dansk rockkultur fra 1950erne til 1980erne forsøger jeg at nærme mig en forklaringsramme for hvordan begreberne "Dansk" og "rock" forholder sig til hinanden.

Den danske rockmusikscene er gennem hele sin historie tæt forbundet med den internationale udvikling i henholdsvis musikalsk og kulturel forstand, og det er svært – i mine øjne nok umuligt – at behandle den danske historie isoleret fra disse strømninger.

Imitation, kopiering og parafrasering præger det tidlige repertoire og stiller derved begrebet "danskhed i musikken" til diskussion.

Gennem en musiketnologisk udfordring af den stigende kanondannelse indenfor genren søger jeg at stille skarpt denne imitative proces og samtidig forholde mig til den måde, hvorpå identitet og nationalitet på trods af imitationens store betydning, alligevel opfattes og forhandles lokalt i den danske rockhistorie.

16.30-17.15 Festforelæsning

Henrik Glahn:

CHRSTIAN IIIS VALGSPROG I SAMTIDENS DIGTNING OG MUSIK

Reformationens danske konge, Chr. III, tog sig to valgsprog, der skulle udtrykke hans livsindstilling: 1. *Zu Gott mein Trost allein, sonst anders kein*, 2. *Ach Gott, schaff deinen Willen*.

For kongen havde disse sentenser eller 'tankesprog' en væsentlig og symbolsk betydning, der i samtiden derfor også havde betegnelsen Symbola. I forelæsningen vil der blive fremdraget en række eksempler på musikalsk og digterisk udnyttelse af de nævnte kongelige valgsprog, som af tidens danske og tyske hofkomponister blev indflettet i en række hyldestkompositioner og dette på højst varieret vis. Selve genren kan føres tilbage til det 15. århundrede eller tidligere, men for sin tid forekommer Chr. III at høre til de på denne måde mest besungne standspersoner i Europa.

Kildernes proveniens for disse Symbola-kompositioner til ære for den danske konge er ikke tilfældig. Dels er såvel det danske hofkapels stemmebøger fra o. 1548 som den danske af Hans Thomissøn i 1569 udgivne salmebog (salmer med melodier over hhv. TIL GUD MIN TRØST ALLENE og O GUD SKAF DIN VILLIE) hovedkilder, dels afspejler en række (tildels hidtil upåagtede) tyske musikhåndskrifter og -tryk, i hvilke Chr. IIIs valgsprog optræder, de dynastiske og andre nære relationer, som det danske hof havde til tyske protestantiske hoffer på den tid.

Emnet vil blive illustreret med klingende musikeksempler.

17.15-17.45 Koncert

Musikstuderendes Kammerkor under ledelse af Jens Peter Jacobsen

Otto Mortensen (1907-86)

- Folkevandringsang (Johs. V. Jensen)
- Ak elskov (Dansk folkevis)
- Den gamle kælling (Dansk folkevis)
- Min nærest ("folkevis", O.M., tekst Karsten Thomsen)

Finn Mathiassen (f. 1928)

To sange med tekst af Otto Gelsted

- Ekkosang
- Salme

I Danmarks Forundrings-skød (J.A. Schade)

- Kærlighed i København
- Sildefangst
- Danmarks dale
- Efterårsstemning ved Hagebro Kro

Knud Jeppesen (1892-1974)

- Vinteraften (V. Stuckenberg)
- Høbjergning ved havet (W. Heinesen)
- Fem piger (Th. Larsen)
- Hr. Jon, kantate over gl. dansk skæmtevis

Musikstuderendes Kammerkor

Marie Nyborg, Mette Refshauge, Mette Vedstesen, sopran
Tanja Rosenberg, Hanne Struck-Madsen, alt
Jeppe Sørensen, Jørgen Pedersen, tenor
Jakob Færch, Tore Hansen, bas

Dirigent: J.P. Jacobsen

VÆRKERNE

Til denne koncert har vi valgt værker af tre komponister, som alle har været ansat som forskere og undervisere ved Musikvidenskabeligt Institut, Aarhus Universitet. **Otto Mortensen** var ansat ved instituttet 1966-1974 som underviser og forsker, men dyrkede stadig i høj grad sit kompositionsarbejde. Blandt hans talrige værker kendes stadig, mere end noget andet, hans korsange og folkeviseudsættelser for kor. Den første sang på programmet er blandt hans oftest sungne korsange. De tre øvrige er alle udgivet i det meget anvendte hefte fra 1969, "Danske folkeviser 2", men "Min nærest" er med melodi af komponisten selv og tekst af Karsten Thomsen, Frøslev.

Finn Mathiassen blev straks efter sin konferens ansat ved instituttet, fra 1966 og til sin afgang 1996 som professor. I den lange årrække var han en afholdt underviser og forsker. Men af og til komponerer han, mest solo- og korsange. Er hans produktion ikke omfattende, er den dog af høj kvalitet, og hans korsange synges af mange kor stadig med stort udbytte. Efter sin afgang fortsætter han i høj grad det kompositoriske virke. Gelsted-sangene er trykt i Folke- og Skolemusik 1964, Schade-sangene udgivet på Ed. Egtved 1986.

Knud Jeppesen var i sin levetid først og fremmest en af verdens førende musikforskere, og hans indsats på dette område værdsættes stadig højt verden over. I sin samtid var han også en kendt komponist, ikke mindst af "store" værker, kantater o.l. Han selv betragtede sig som lige dele forsker og komponist. I dag opføres de fleste af hans værker sjældent, bortset fra måske hans danske motetter og nogle få korsange. Man kunne unde især korene at genopdage de mange fine små værker for kor a cappella. "Vinteraften" er udgivet i Folke- og Skolemusik 1943. "Høbjergning ved havet" og "Fem piger" er formodentlig komponeret 1961, men først udgivet i Cæcilia Årbog 1993. "Hr. Jon" er udgivet i Folke- og Skolemusik 1954.

MUSIKSTUDERENDES KAMMERKOR

Musikstuderendes Kammerkor er grundlagt af den nuværende leder i 1957, og har til stadighed bestået af 9 (af og til 10) sangere, hovedsageligt musikstuderende ved Aarhus Universitet. Repertoiret har altid mest bestået af musik fra perioden o. 1600 samt 20. århundredes dan-

ske korsange. Vi har en udstrakt virksomhed med koncerter rundt i landet, og omtrent hvert år en koncertrejse til udlandet. Vi er netop hjemkommet fra en rejse til Granada.

I relation til koncertens program må vi nævne, at både kor og leder har haft et snævert samarbejde med alle komponisterne. I Mortensens år ved instituttet uropførte vi ofte hans sange og udsættelser, og ved hans 70-årsdag medvirkede vi med bl.a. de her sungne sange på instituttets LP-udgivelse. Mathiassens sange har vi haft et nært samarbejde om, Schade-sangene sang vi allerede før udgivelsen, og i 1993 (med genudgivelse 2003) udgav vi på CD samtlige Mathiassens sange. Korets leder var mangeårig sekretær og assistent for Jeppesen, og vi uropførte "Høbjergning" og "Fem piger". I 2003 udgav vi på CD en række kirkelige og verdslige værker, bl.a. de her sungne sange.

Korets hjemmeside: www.jpj.dk, klik på "Kammerkor".

Deltagerliste

John Bergsagel	jberg@hum.ku.dk
Georg Brock-Nannestad	gbn.av@image.dk
Inge Bruland	skirne@wanadoo.dk
Jan Carlsen	jpcarlsen@hotmail.com
Torben Christensen	torben.ac@mail1.stofanet.dk
Peter Woetmann Christoffersen	woetmann@hum.ku.dk
Michael Fjeldsøe	fjeldsoe@hum.ku.dk
Bo Foltmann	foltmann@tele2adsl.dk
Henrik Glahn	hglahn@post9.tele.dk
Steffen Gliese	sgl@kb.dk
Thomas Holme Hansen	musthh@hum.au.dk
Peter Hauge	ph@kb.dk
Knud Hentze	Knud.Hentze@skolekom.dk
Eva Hvidt	eva@hvidt.net
Lisbeth Ihlemann	ihlemann@hum.ku.dk
Jens Peter Jacobsen	jesper@jpj.dk
Dorthe Hagen Jensen	musdhj@hum.au.dk
Eva Maria Jensen	azorek@mail.dk
Niels Martin Jensen	nmj@hum.ku.dk
Knud Arne Jürgensen	kj@kb.dk
Annemette Kirkegaard	kirkegd@hum.ku.dk
Martin Knakkegaard	mk@hum.aau.dk

Ole Kongsted	ok@kb.dk
Jens Henrik Koudal	koudal@dafo.dk
Niels Krabbe	nk@kb.dk
Mads Krogh-Christensen	musmkc@hum.au.dk
Erling Kullberg	musek@hum.au.dk
Charlotte Rørdam Larsen	muscrl@hum.au.dk
Tore Tvarnø Lind	ttlind@hum.ku.dk
Anja Mølle Lindelof	lindelof@hum.ku.dk
Ansa Lønstrup	aekal@hum.au.dk
Jens Westergaard Madsen	westerg@hum.ku.dk
Jan Maegaard	
Bo Marschner	musbm@hum.au.dk
Morten Michelsen	momich@hum.ku.dk
Mette Müller	
Thorkil Mølle	moelle@hum.aau.dk
Frede V. Nielsen	fvn@dpu.dk
Per Drud Nielsen	drud@hum.aau.dk
Steen Kaargaard Nielsen	musskn@hum.au.dk
Peter Nissen	peternissen@get2net.dk
Henrik Næsted	henriknaested@hotmail.com
Henrik Palsmar	hpalsmar@worldonline.dk
Peder Kaj Pedersen	pkp@musik.auc.dk
Peder T. Pedersen	ptpedersen@hotmail.com
Kirsten Flensborg Petersen	kfp@kb.dk
Lise Helmer Petersen	muslhp@hum.au.dk
Pia Rasmussen	pianist@webspeed.dk
Gunnar Rischel	g.rischel@mail.dk
Jane Mink Rossen	jmink@get2net.dk
Rolf Ruggaard	rolf@hum.aau.dk
Claus Røllum-Larsen	crl@kb.dk
Kirsten Skovgaard	Knud.Hentze@skolekom.dk
Henrik Smith-Sivertsen	henrikss@hum.ku.dk
Musse Magnussen Svarre	musv@mail.tele.dk
Jan Teuber	jan.teuber@get2net.dk
Camilla Bødker Thomsen	cbt@kb.dk
Niels Toft	ntoft@stofanet.dk
Morten Topp	topp@hum.ku.dk
Lisbet Torp	lisbet.torp@mail.dk
Henning Urup	he-urup@post.tele.dk
Teresa Waskowska	tewa@get2net.dk
Trine Weitze	

